

Pingstdagen 2023

Anden finns alltid med. Redan vid världens skapelse svävade Anden över vattnen. Och så fortsätter det. Allt som är sant, äkta och gott kommer i sista hand från den helige Ande som kan nästla sig in överallt och förvandla jordens ansikte och människors hjärtan. Vid den första pingsten blev lärjungarna överrumplade av Andens stormvind. ”På pingstdagen sändes den helige Ande för att oavlåttligt helga kyrkan och låta alla troende nalkas Fadern genom Kristus i en enda Ande” (LG). Pingsten är kyrkan födelsedag brukar vi säga. Men kyrkan har förberetts sedan världens skapelse. Guds heliga folk har en lång förhistoria. Kyrkofäderna talar om *Ecclesia ab Abel*. Redan Abel, de förste rättfärdige och den förste martyren, som faktiskt omnämns i den första kanonbönen, pekar fram mot kyrkan som får sin fulla verklighet bekräftad och besegrad när påskens mysterium fullbordas genom pingsten.

Pingstens Ande måste alltid få prägla kyrkans och vårt personliga liv. ”Anden bor i kyrkan och i de troendes hjärtan som i sitt tempel” (LG). Vi alla som tillhör kyrkan får del av Andens ständiga verksamhet inom oss som sakta men säkert förvandlar oss från syndare till heliga. Samtidigt infogas vi på ett allt djupare sätt i kyrkans kropp och bär frukt där. Där finner vi vår plats. Där får vi vårt svängrum. Där får vi växa och utvecklas till en allt större Kristus-likhet under Andens ledning. Genom dopets och konfirmationens sakrament blir vi delaktiga av Andens gåvor, som vill göra oss fruktbara för kyrkans gemenskap, ja, för hela världens frälsning. Det är Andens nådegåvor som hjälper oss att bygga upp kyrkan och ge henne den skönhet och godhet som gör att människor älskar henne och oemotståndligt dras till henne.

”Nådegåvorna är olika, men Anden densamma” (1 Kor 12:4). Det är typiskt för vår katolska kyrka att det finns så många helt olika andliga nådegåvor, rörelser, ordnar och spiritualiteter. Men olikheterna understryker bara den enhet som Anden alltid ger oss del av i kyrkan. Enheten är alltid mångfaldig och mångfacetterad, ett mysterium att ständigt förundras över. Vi får vara olika och glädja oss över denna verklighet som kyrkan är och som hålls ihop av Anden som förenar oss alla med varandra. Utan Andens ständigt enhetsskapande verk skulle kyrkan inte kunna bestå under en enda sekund. Det är i princip samma enhetsskapade funktion som Anden har inom Treenigheten, där den binder ihop Fadern och Sonen. ”Så framträder kyrkan som ett folk förenat genom Faderns, Sonens och den heliga Andes enhet” (LG).

”Ta emot helig Ande” (Joh 20:22), säger Jesus till sina lärjungar. Vid konfirmationen får jag som biskop i Jesu namn och person också säga: ”Ta emot inseglet på den helige Andes gåva”. På ett sakramentalt sätt ges Andens gåva

vidare för att så bygga upp kyrkans gemenskap. Vi är alla levande stenar. Levande lemmar i kyrkan, Kristi mystiska kropp. Vi får inte Andens gåva bara för oss själva utan för att bygga upp gemenskapen. ”Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta” (1 Kor 12:7). Anden bär alltid frukt. Anden lyser upp och förvandlar oss. Anden vill helga hela kyrkan och var och en av oss.

”Genom pingstens Ande samlar du och helgar kyrkan bland världens alla länder” (kollektbön). Jag tänker ofta på dessa ord när jag besöker våra församlingar, som består av människor från hela världen. Det är Andens stora uppgift att binda ihop oss och göra oss till ett i Kristus. Jag blir ofta förvånad och glatt överraskad att det faktiskt brukar gå så bra i våra församlingar. Anden vet vad den vill! Samtidigt måste vi också ta emot den gåva som Anden vill ges oss för de andras skull. På så sätt berikas vi av att de andra är så annorlunda. Vi har alla fått våra gåvor som sedan skall kompletteras genom de andras gåvor i ett utbyte och i en samverkan som gör kyrkan ständig ung på nytt.

Anden är som en eld som brinner inom oss, som en ”levande kärlekslåga” (Johannes av Korset). Elden bränner och förtär allt som är orent. Så handlar Anden också i kyrkan och i oss alla. Allt som behöver renas och helgas i oss gör ont, men det är en ”behagfull smärta” (Johannes av Korset), som är livgivande. Vi får glädja oss när vi märker Andens förtärande och renande eld inom oss. Vi renas och provas under hela vår livsvandring. Anden vill befria oss från all synd och smuts. Det kan pågå så länge vi lever, och ibland utöver livets gräns i skärselden. Inget som är orent får komma inför Guds ansikte i den eviga härligheten. Därför måste vi tacka Gud som är så mån om vår rening och helgelse. Det får göra ont. Det måste göra ont. Annars kan inte den gamla människan släppa sitt strupgrepp på oss. Det är Andens uppgift att hjälpa oss att förstå reningens mysterium. Om vi skall bli fruktbara och vara till nytta för kyrkan, behöver vi renas och förtäras av Andens eld.

”Frid åt er alla” (Joh 20:21, 26), säger Jesus. Som biskop får jag säga detsamma vid konfirmationen: ”Frid vare med dig”. Det är Andens gåva som ger oss frid. För att kunna ta emot denna frid måste vi renas, helgas och förlåtas. Denna process pågår så länge vi lever. Denna fridens gåva kan ta oss allt mer i besittning. Då blir vi allt mer öppna för vad Anden vill göra med oss. Då blir vi mer angelägna om att ge än att få. Vi vill mer bli andra till hjälp och stöd än själva bli daddade.

Under pingst ber vi ständigt: ”Herre, sänd ut din Ande och förnya jordens ansikte”. Det är bara Anden som kan ge oss fred på jorden. Det är bara Anden som kan hjälpa oss att bevara skapelsens integritet. Det är oändligt mycket som Anden vill göra för oss, om vi låter oss förtäras av Andens eld och dör bort från vårt gamla jag. Så kom helige Ande och förnya oss alla med din heliga eld!